

ئادەم ئىستېكى پى كىردىم، خى نا، ناوۋەكەي، ترس ھاناي وە بەرھەنام،
ويستم نەچمە لاي درەختەكەو، بەھام ھەزى گەدانى شاۋا و بىر و ئو
دنى دام. دىنيا بووم، كە ھەمىشە لە پا دارھەرم كەوۋە قىچ
دادەنىشەت، دەست بە چاۋەكانىيەوۋە دەگرەت و لە و وايە كەس
نايىنەت. ئاخىر ئەو لە ھەموومان بچووكتر بوو، بەھام كە چەندجار ك
بەچواردەورى درەختەكەدا سوۋامەوۋە، سەير بوو، شاۋاويش لەو
نەبوو!

گەرەكم بوو لە درەختەكە دوور بىكەومەوۋە. لەو ساتەدا لەسەر لقوپى
درەختەكەوۋە ھەستم بەخشە و جوۋەيەكى نام كىرد. سەرم ھەبى و
ئادەم لەسەر دارھەرم كەوۋە بەدى كىرد، ئەوجارە خى بوو، قاچىكى
نووشتانەدبووۋە و قاچەكەي تىرىشى بە لقىكى درەختەكەدا
شەكردبووۋە، دەستە بارىك و تووكنەكانىشى بە لقىكى بەرزترەوۋە
گرتبوو، چاۋە شىنە گەرە پىنگاساكانىشى ھەتە قىبوۋە چاۋەكانىم،
وھە ئەوۋە خى بى نەچىرەكەي مات دابەت، خى مات دابوۋ. لەرز
ھەموو گىانمى داگرت، قاچەكانىم بى نەھاتن لەگە خىمىان بەرم و بى
دەرىچىم، نەشمەوۋە را بەباشى تەماشاي بىكەم. قاچە ئارەقكردوۋەكانىم
لە ناو نەعلە ھەساسىيەكانىمدا تووندتر كىرد، كەچى قاچەكانىم لەدوم
نەدەھاتن. خوۋن لە دەمارەكانىيان مەيى بوو. بى ئەوۋە دەرفەتەكم بى
بەھەس، بابكەم و نەكەومە ژىر دەستى، بەھام تەقىبووم، ترس
وھوۋەي نەھەنان. زىمانىم ھەھەنەيەوۋە، بەھام ھاوار و اكردى چى؟
خى ھەزى ئەژنەم نەمابوۋە تا بابكەم، ئاخىر ئەو بە بازىك خى
ھەداۋەتە خوارەوۋە، وا لە بەردەمدايە. خى دەنگىشم دەرنەيەت تاكو
ھاوار بى منداۋەكانى بىكەم و بىم: "فرىام بىكەون، ئادەم لەرەيە،
ئەو شەتە لەرەيە" مىنىكى لاپەتە تازە زىمانىم لە گەكەوتبوۋە.

ھەر زوۋ بە دەستوپەنجە بەھەز و زىرەكانى، تووند يەخەي كراسە شىنە
قەكورتەكەمى گرت و بەرەو خى پەلەكەشى كىردىم. ھەوۋە خى ايسكاندىم
ھەبوو، بەھام نە ھەزى ئەوۋەم ھەبوو پاۋەتەكى پەوۋەتەم، نە لەبىرى
ئەوۋەش دابووم گاز لە دەستوپەنجە ناشىرىن و زىرەكانى بىگرم. ئەو
ھەر ايدەكەشام و ايدەكەشام. نىنەكە درەكەكانى پىشتەمل و گەردنىمى
زامدار كىردبوو. نەمدەزانى بە ئازارى قە و باسكىم ابگەم، ياخود
لەھەوۋە گرتنى بىجامەكەمدا بىم، كە خەرىكبوو لەپەم دادەكەندرا. بى
ئەوۋە لاسىقەكەي لە كەمەرم نەترازەت، ھەردوۋ دەستم تووند بە
بىجامەكەوۋە گرتبوو، كە ھەر سەپەدەي ئەو ھەزە، پوۋرە مېھرەبانىم
لاستىقەكەي بە دانەيەكى تووند و تەترەبى نەگەتەبووم، بەكەوۋە بە
مەبەستى تووندكردنەوۋەي يەكە دوو گىرى لىدابوۋ.

تا دەھات جەگە ئازارى لاسىقەكە لەنەو قەمدىا زىاتر دەبوو، مىنىش
زىاتر بىستم لەدەبە. پەۋە ھەقە چەرمەكانى، لەسەر قاچىم دانا و

پاڻي کي پڻ وه نام، ئيدي دهستم له که مہري بيجامه کهم چڻا و له پڻم
دا که ندرا.

دیسانہ وہ ویستم ۱۱ بکھم، ئە۱۱ وچاره تووند گرمی و دەستی به لاستیقه که مه وه گرت، شهروا ۱۱ که ی ھ ۱۱ نایه خواره وه، ۱۱ وو له دره خته که پا ۱۱ کی پا ۱۱ وه نام و تووند خ ۱۱ ی پا ۱۱ وه نووساندم. خ ۱۱ را خ ۱۱ را تفی له دەستی دەدا و ت ۱۱ نه ده گه یشتم و ب ۱۱ هوده هەر خ ۱۱ مم ۱۱ اده پساند، به ۱۱ ام ھ ۱۱ زی مندا ۱۱ ک ۱۱ له کو ۱۱ و ئی مر ۱۱ ق ۱۱ کی پا ۱۱ گه یشتوو له کو ۱۱، چجای ئە وه ش که ئە و مر ۱۱ قه ئ ۱۱ ژدیهایه ک ب ۱۱ ت ب ۱۱ خ ۱۱ ی.

چەند خوولەكەك ئەتى دابوو ئادەم تووند خەي پەو نووسا ندبووم، كە دەنگە دەنگى ھاۋاكانم ھاتە بەرگو، دياربوو منداكان بەرەو لامان دھاتن. ھيوا بە دەم ھاويشتنى بەردكەوہ نزيك بووہوہ و ھاواری كرد: “دەي با بەردبارانى بكەين، بەرد لەو شەتە بگرن”. ئیدی من نازانم چەن بوو بيجامەكەمم ھەكەشايەوہ و ھەر يەكەكمان بەلایەكدا امانكرد. ئادەمیش تا نزيك ماہوہ دوامان كەوت، بەلام ئەوجارە ھيچ كەسەكمانى بئەگىرا.

ئیدی لهو ئاواره یه وه من هه رگیز توخنی چاوشارکێ نێکێ وتم و .
 ماویکی زێر ترس هه راسانی کردبووم، ته نانه ت لێ نێو پێخهف و له
 خهونیشدا مته که ی ژێر درهخته که دهستی لێ هه نده گرتم، زێر جارانی ش
 به ده م خه وه وه و لێ نه و هاوارم ده کرد.

هه‌رچه‌نده ئاده‌م توخنی هاوێکانیشم که‌وتبوو، به‌لام هه‌ر بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه، که هه‌موو هاوێکانم به‌گونوقوونی ووتێوه منیان بینیبوو. له‌دوای ئه‌و ئه‌وه‌ پوره‌ میهره‌بان قایشی بیجامه‌که‌می به‌دانه‌یه‌کی تووند و ته‌ترگێتی، به‌ئوه‌ی هه‌چ ئاده‌مێک نه‌توانێت له‌پێمی دابکه‌نێت. شه‌وانه‌ش چرای ژووره‌که‌ی خامێش نه‌ده‌کرد و چاودێری زیاتری ده‌کردم.

ئەو ئاوارانەي ھاۋاكانم لەگە داكيان بى يارىي تىپىن دەھاتنە
 حەوشەكەمان، گوڤم لىبوو ژنەكان لەگە پوورم دادەنيشتن و باسى
 ئادەميان دەکرد، كە بىچى دەستدرىژي دەكاتە سەر مندايان. منيش بى
 گوڤگرتن لىيان خىم لە ھاۋاكانم دەخىافاند، بى ئەوئى شتەك لەمە
 ئادەمەوە ببيستم. وەك لىيانم دەبيست ئادەم لە تەمەنى ئىستاي مندا
 بوو، لەناو كەكەگەي گوڤەبە ژەكاندا كەسەكى نەناسراو دەستدرىژي
 كردبوو سەر. ئەو ۋوداوو ببوو ھەي ئەوئى بارى دەروونىي تىكەچەت
 و خووليای دەستدرىژيكردەنە سەر مندايانى تىدا بفرائەت. پووريشم
 تەنيا گوڤى لىيان دەگرت، خەياي دەپىشت و بىدەنگ.

ديسان، بـم نيوه شهو لـ خـو اـ پـيـووم. هـرچـنـد پـنج ساـ

بـسـر ئـو ووداوا دا تـپـيـو، بـمـ وا ئـمـشـویش جار کی دی
مـتـکـکـی لـ خـو و ایـپـاندووم، لـنـو پـخـه فـه کم سـیـری دـوروپـشتی
خـم دـکـم، چاوم به دواي پوورمدا ده گـم و پوورم لـ جـخـه وه که ی
نیـه. چـنـد ژـك لـمـوبـر پـی گـوتم: “تـ ئیدی دـنگـت گـ بوو،
پـویستـ ژوورـکت بـ جـا بـکـمـو”

ماو یـکـ شـوانـ وـك جارـان ئـو بهرگه سه ته نه لووسانه ی ناپـشـت،
که هـریـه کـی جـر و هـنـگـکن، بـ خـوتـن دـیـپـشین و قـه سـی و
ووتـه کـانی تـیدا به دیار ده که وتـن. ئـو کـاتـانی ده یخـستمـه نـو
با هـکـانیـه وه خـه تـك له نـوان مه مکـه کـانیدا دروست ده بوو. ئا، من
هـست دـکـم خـیم لـ دـپـارـزـت، چـونـکه له و شه وه وه، که خـیم پـوه
نووسـاند و کـوـمه گوـهـنگـه کـانیم ماچ کرد، ئیدی خـیم لـ دووره پـهـرـز
ده گـرت و به دهـور و پـشـتمـدا نایهـت. چاوا وـانـم و بـکـوـو پـیدا
بـتـو، بـمـ ماو یـکـی بـسـردا تـده پـهـت و هـر دیار نیـی. ترس
و دـه کـوـته دـامـده گـرن، له خـم ده پـرسم ئاـخـ دـبـ بـم نیوـشـو بـ
کـو چـو بـت، که منی وا بـتـنـیا لـر جـهـشتـوو؟ تـ بـتـیت چـی
بـسـر هـا تـبـت؟

لـ کـیـو و بـچـی من کـوتـوومـتـ لای پوورم؟ بـ لای خـزانـکـم
ناژیم؟ نازانم. چـنـدین جار ئـو پـرـسیـارانـم لـی کردوو، بهـمـ تا
ئـستا وـمـکـیم لـی دـستـگیر نـبوو و ده پـهـتـه وه لایه کی تر. خـشـم
بـجـرـك وـابـسته ی بووم و سـزم بـی هـی، کـ زیـاتـر حـز دـکـم لای
ئـو بـژیم و بـ لای خـزانـکـم، کـ لـ شار دـژین، نـگـمـو.

ژنـکـ زـر حـزی له خـوـنـدنه وه ی چـیرـك و مـانـ. زـر به ی شهـوان
دواي کاره کانی ما، له کـتـبـخـانه بـچـوکه که یه وه کـتـبـ دـهـرده هـنـد و
بـم ده خـوـنـتـه وه، مـنـیش هـر لـ زوـو و به و مـشـکه بـچـوکه مه وه له گـه
چـیرـك و دـاستـانه کـانیدا گـهـشت به نـو دـونـیـادا ده کم.

سـهـرـه ای ئـه وه یـش خـمـکـی قـو و لـچـی زانـدووه ته بهر چاوه کانی.
ته نـانـهـت خـوـنـدنه وه ی کـتـبـیش ئـه و خـمـه ی نه وـانـدووه ته وه. ئا گـم
لـی بوو هـنـدـك جار نا ئا گایانه ئاهی هـکـشاو، دـپـ دـپـ
فرمـسـکی ژانـدوون. من هـر لـ زوـو و بـ بـده نگی ته ماشام ده کرد و
سـهـرـه دـهـریم له و نهـنـیه ی نه ده کرد. ئای چه ندـم حـز ده کرد نهـنـی
ئـه و خـم و فرمـسـکـانه ی بزـانـم!

نـهـك هـر ئـه وه، بهـکـو ئـه و دـهـمانـه ی، که له نـانـدـنه که ده بووین،
تاوـك لـم ادهـما و هـیـچـی نه ده گوت، له خـیـه وه هـدـه چـوو. ئـه و سـا ته ی
پـهـشـکـاو و هـه نـاسـه سـوار ده بوو، دـهـرگـه ی که وه نـتـره بـچـوکه که ی ده خـسته
سـهـرپـشت و هـهـرچـی پـهـردا خ و پـیا هـی نه خـشـدار هـه بوون؛ دـی گـرتـبوونـی و
له شـاره وه سـه نـدـبوونـی، یه که به یه که له ناو هـفـه ی که وه نـتـره که ی
دهـرده هـنـان و پـکـی دادـکـشان، زـرینـگـه یان لـوه بهـرز ده بووه وه و

دښکان. دهستوپه نجه کانی خوښيان لږدهچي. من حه په ساو به چاوی منداڼه مه وه تڼی اداڼام، به ئه وهی بزانه چی ده گوزهرت. بیرم له وه ده کرده وه ئاخې ئه و چې ژ له شکانندن و وردوخا شکردن وهرده گرت یاخود چې ژ له بینینی خوښ؟ به ڼام من به وه اها تبووم، که هیچ پرسپارکی لږنه کهم. هه ندک شو له پې به پې تاو ده ښت و دیار نه ده ما، له کاتی هاتنه وهی تا به یانی خه وکی قوو ده خوت. منیش سهیر، به ئاره زووی د تماشای ووخسار و قژه زهرده ئا سکاوه کهی و لږه وه ئا کهیم ده کرد، ئای چند حزم ده کرد به هه موو ه نزی خم گازکی تووند له لږه کانی بگرم، به ڼام ترس ئه و ښه یی ل کوږ کرد بووم.

سهره ڼای چرچول چیی ژر چاوه کانی، ه تا ئستاش جوانییه ته لیسماییه کهی خې له ده ستنه داو، ده توانم به ڼم، ئه و سږد مانک جوانترین ژنی شارچکه که بووه. هه ربڼه هه موو نیگا کانی پیاوان له سهر ئه و بوون، پیاوی ژندار، ه بهن و ته نانهت کو ه گه نجه کانیش. به تایبته له به ڼهاراندا ئه وده مانه ی، که شک فهی گو ه کان ده شتوده ریان ده ازانده وه و خه کی به بهرگی ئا ووا ڼاوه به سیران و گشت وهدر ده که وتن. ئه ویش وه ئه وان خې ده ازانده وه، به ڼام جوانییه کهی وی له جوانی ژنانی دی جیاوازتر بوو.

ئوکاتانه ی بای نه سیم گه مه ی به تا ه کانی زوولفی ده کرد و نیوه ی ووخساره ساف و لووسه کهی داده پښی، ه ڼنده ی تر پیاوانی شهیدا ده کرد، هه موویان به تاسه ی بزه یه کی بوون. به ئاواتی خه ونی باخه ښه وه بوون، به ڼام ئه و خشی له هیچ پیاو کی شارچکه که مان نه ده هات و بزه نهیده گرت. ته نانهت کوپ ښکترین پیاوانیش له چاوی پوورمدا هه ر له گورگک ده چوون، ده یزانی ئه وان ته نیا وه ک حز و ئاره زوو ده بینن.

وک به ڼم دوواییان به ڼم وونبووه ته وه ئو تڼم نی یازد سا ڼان بوو، ک ئواریک دایبابی به کارک دینن ڼرن به ما ڼی دراوسید کیان. به و بانگی شوان ل ک ڼان کدا پیاو کی ل پدا دښت و له لای دره خت کی نزیک ما ڼیان، وک گورگک د سترژی د کات سږی. پدچت دره خته کان ل ڼم شارچکه یدا تڼیا به ووداوگه ل کی ل و جر ڼ ژرابن. هاوارکردنی پوورم له و ده مه دا کمه ه که سک له گه وره و بچووک له و ناوه ک ده کاته وه، به ڼام کابرا خې له بهر چاوی هه موویاندا ون ده کات و کهس نه یزانی ک بووه و به کو چووه. چ ند سا ڼک دواي ئو ووداو پوورم جارک به خد ڼرمانخوارد کردن ه وې خکوشتن ددات، به ڼام نک و باپیرم فریای د کون و د یگ ڼنن ڼخ ښخان. ئو ڼمرد، به ڼام هه موو

حزکی بے هاوس رگری تدا مرد. من ئو کاتان نمد زانی بچی
پوورم شوو ناکات. ئیدی له ترسی گیانی پوورم، نهک و باپیرم
بیاریاندا من لای ئو بم نمهوه. بئی ئه وه چیر کی هاتنی من ب
ئم ما ه؟

ل ناو پخ فک مدام، خو و ل چوانم ت راو و پووریشم ه ر دیار
نی. ن کا پووریشم خ وناسا له م ما ت را ب. ب نیگ رانیید و
له ناو نو ن کانم د م دهره وه. ب دهنگ به ناو ما ک دا د گه م،
به ام پوورم له هیچ کام له ژووره کان دیار نی. دهنگ کی نام
د ت بهرگو م، وه ئه وهی که س ک له بهر خ یه وه قسه بکات یا دهنگی
ئا هونا ه، هه ناسه یه کی ماندوو یان دهنگ گ له و ج ره دهنگانه ی، که
مر ق سه راسیمه دهکن. دهنگه نام که به ره و ژر پلیکان کانم
د بات. ل ژر پلیکان کاندا ژوور کی بچووک، که کهلوپه لی زستانان
یاخود هاوینانی ت دا هه ده گیر ت. نزیکتر د بمه وه و له بهر د م
دهرگه ک دا ه قده بم، ب دنگ د و ستم و هه ناسه م ل ده ب ت. د رگه ک
ب ه ی ت کچوونی ک ل ن ک ی وه به ته وای دانه خراوه. من ل ن و
تاریکی ی ک و تیشکی ووناکیی ل ک ل نی دهرگه که وه ب دی د ک م.
ل یه وه پوورم ده بینم به ژر کراسه که وه له سه ر موک ت کی
گو گو یه وه دانیشوو.

لایه کی ووخسار و ج ستی له منه وه دیار، لای ک ی تریشی ل و
ئا و ن ی و د بینم، ک ب ران ب ری دانیشوو و قاچ کانی ل ب و
کردوون ت و. چ ند دان م م کی لای خ ی و دانا و و چ ند
دان ی کیشی داگیرساندوون. ئ و ل ئا و ن ک دا ل خ ی ورد ده ب ت وه
و ده ست به ووخساره نهرمه ب گهرده که یدا ده خش ن، قزه زهر د و
ژاکا و ک ی ل س ر ووی لاده دات. د ی بینم خ ی ووت و قووت
کردووه ته وه. ش رم کی ت ک ب خ م دامد گر ت. ئای خودای چ
د بینم! من یه که م جارم ژن ک به و جهسته سپی و س ه وه ده بینم. ح ز
د ک م بگ م و دوا و، ب م ام حز ک امده گر ت، به خ یه وه
ده مگوش ت. د بینم د ست کی ب ناو گه یدا د خش ن و ده ست کیشی ب
مه مکه کانیدا ده ه ن ت، که چه شنی دوو س و به ره و سیسبوون ده چن. منیش
هه مان شت دوویات ده که مه وه، ده ست ب ناو گه م ده به م و هه ست به
ئه ندای ن رینه م ده که م، که ه ق ده ب ت، وه ک ئا ده م به تف ته ی
ده که م و هه ست به خ شیه کی له اده به دهر ده که م. جار جار سه ری بهر ز
ده کاته وه، ل وه کانی ده گه ز ت و چاوه کانی داده خات. به ده ست کی
هه ردوو مه مکی به یه که وه ده نوو س ن ت و بهر زیان ده کاته وه. د ی و ت
گ ی مه مکه کانی به زمانی ته بکات، به ام ب ی ناکر ت. ئا هونا ه ی
ت که به هه ناسه ی ته نیای خ ی بو و و ز ر نام د ت بهرچاوم، له وه
ده چ ت ز ربه ی شه وان ئه وها له گه خ ی ت که بوو ب ت.

خـرا له دهـرگه که دوور دهـکـومهـوه، به پـدـزکـ دـچـمـهـوه ناو
پـخـهـفـهـکـهـم، بهـاـم شـتـاـک له زهـيـنـمـدا بهـرهـو خوار دهـجـوـوـت،
ههـسـتـدهـکـهـم لهـنـو دهـسـتـمـدا دهـپـوـوکـتـهـوه و خهـريـکه بهـرـدهـبـتـهـوه.